

„Rose, ik zou je kunnen bedriegen,” zeide hij na een poos, „maar dat wil ik niet. Wanneer je mij volgt naar het buitenland dan zal ik je dagelijks vragen om voor mij te poseeren. Mijn Zigeunerin is met goud bekroond, mijn Magdalena heb ik verkocht voor heel veel geld, en als nu mijn Rosa Marina klaar is, de droom van mijn leven, dan heb ik mijn doel bereikt. Ik kon je nu wel beloven dat wanneer 't eens klaar is ik je niet meer lastig zal vallen, maar dat kan ik niet. Ik zou mijn beloften zeker niet houden.”

„Dan is er niets aan te doen Frank. Wij gaan elk onzen weg!”

Zij ging naar buiten; hij volgde haar, het regende, de geheele straat was overdekt met parapluies, Frank stak de zijne op.

„Geef mij den arm, Rose!” zeide hij, „dan gaan we samen. Ik zal je naar den tram brengen.”

Zij stak haar arm door den zijne; juist terwijl het volle licht uit een winkel op haar gelaat viel, zag Rika de schoonmaakster haar aan den arm van een heer voorbijgaan. Hem herkende zij niet maar haar des te beter.

„Daar heb je 't! Die fijne zus met een mijnheer, een heusche mijnheer, hé Trien? Wie had dat kunnen denken!”

„Ja, je moet die kwezels nooit vertrouwen, Moeder!”

„Wat zal Daatje er van ophooren! Als zij 't doet, doet zij 't goed.”

Frank en Rose Marie gingen snel voort.

„Zal ik een rijtuig nemen?” vroeg Frank.

„Dank je!” antwoordde zij, „ik ga met den tram.”

„Bedenk je je niet?”

Een rijtuig kwam snel op hen af, het was een verwarring van parapluies en tramwagens; even drukte Rose Marie zich tegen hem aan om bescherming te zoeken; hij rukte haar weg uit het gedrang en was voor een oogenblik weer onder den indruk van haar hulpeloosheid; zij was zoo jong, zoo mooi, zoo lieflijk en zij was toch zijn vrouw. Moest hij haar nu weer van zich afstooten? Waarom sloot hij haar niet in zijn armen, waarom schonk hij haar niet wat zij wenschte?

„Rose,” drong hij aan, „blijf je houden aan die voorwaarde?”

Zij trok haar arm weg en antwoordde:

„Ja,” en na een oogenblik „Frank, je hoeft je niet te schamen voor mij. Ik zal zoo bescheiden zijn en zoo eenvoudig tegenover de dames van je familie en we behoeven hier niet lang te blijven.”

„Nee, je moet genoeg nemen met mijn wensch.”

Zijn ontroering was weer voorbij; hij had Rose Marie vergeten, hij zag en voelde niets anders dan zijn Rosa Marina.

„Als je mij waarlijk liefhad, zou je het mij niet weigeren,” sprak hij.

„Liefhebben? Och Frank, waarom praat je nu daar over? Je hebt mij immers nooit naar mijn gevoelens gevraagd.”

Zij stonden voor den tram van de Linnaeusstraat; zij ging op de trede staan en groette hem, hij bood haar de hand niet.

„Over een paar dagen kom ik je antwoord halen” zeide hij.